

Komunita

Za pomoci knihy: VANIER, J. *Rodí se nová naděje*. Praha: Zvon, 1997. ISBN 80-7113-160-1 upravil Jaroslav Fogl

Komunita, místo příslušnosti

- Komunita je místo příslušnosti, místo, kde nalézáme svou vlastní půdu, a vlastní identitu.
- Když má dítě pocit, že nikomu nepřísluší, trpí hroznou izolací, která se projevuje úzkostí. Úzkost je jako vnitřní neklid, který postihuje celé tělo, který modifikuje trávicí funkce a spánek, přináší zmatek, přináší ztrátu povědomí o tom, co je třeba dělat a jakým způsobem je to třeba dělat. Uzavírá dítě do sebe, do nepřijatelného pocitu zbytečnosti a smrti, hněvu a nenávisti. Dítě, které necítí být milováno, myslí, že není milováníhodné, že není dobré; že je špatné. Izolace se rychle proměňuje v pocit viny. Ale když dítě milováno je, když je bráno jako něco vzácného, když mu naslouchají a respektují ho, je v něm mír. Ví, že někomu patří. Ví, že je nesen, podporováno, chráněno; bez obav se otevírá.
- Nejhlubší tužbou dítěte je být ve spojení se svým otcem a matkou. Tato potřeba spojení s druhými je v člověku nejbytnější; je na počátku všech ostatních tužeb a přání. Pokud tato žízeň po příslušnosti a pojení není naplněna, roste v něm úzkost provázena všemožnými pocity viny, deprese, hněvu a nenávisti k sobě i ostatním. A toto utrpení se může stát natolik nesnesitelným, že dítě – je-li dost silné – dělá všechno pro to, aby je udusilo, skrylo, aby na ně zapomnělo, tím, že žije ve snech; prázdno vyplňuje činnostmi, zábavou, hlukem. Všechna tato trápení jsou pohřbena; s nimi zároveň ale je to samo jeho srdce, jeho zraněné, po vztahu toužící srdce, které je pohřbeno.
- Každý máme svoji historii, jež z nás činí jedinečnou osobu. Mohu být přijímán nebo odmítán, mít za sebou minulost plnou vnitřního utrpení, obtížných vztahů s rodiči. V každé lidské bytosti je palčivá touha, zároveň ale i jistý strach, touha po vztahu a příslušnosti. Láska je to, co si nejvíce přejeme, čeho se ale zároveň nejvíce bojíme. Činí nás totiž zranitelnými a otevírá nás. Toužíme po lásce, bojíme se, ale závislosti a závazků, které s sebou nese. Toužíme někam patřit a někomu patřit. Nejdříve však musíme uzdravit svoji minulost.
- Čím intenzivněji osobně směřujeme k uzdravení a vnitřní jednotě, tím více se tento pocit příslušnosti prohlubuje a roste. A to nejen jako příslušnost ke druhým, k nějaké komunitě, ale k vesmíru, k zemi, vzduchu, vodě, ke všem živým bytostem, k celému lidstvu. Když komunitu dává člověku pocit příslušnosti, účastní se zároveň i její samoty v osobním setkání s Bohem. I v tomto ohledu je komunita otevřena vesmíru a všem lidem.

Komunita, místo otevřenosti

- Komunitu odlišuje od skupiny přátel to, že v komunitě jsou naše vzájemná příslušnost a naše svazky zaprotokolovány; uvádíme, jaké jsou naše cíle a duch, který nás spojuje. Uznáváme společně, že jsme za sebe navzájem odpovědní, že toto pouto pochází od Boha, že je to dar od Boha. To On nás vybral a svolal dohromady, do společenství lásky a vzájemné péče.
- Komunity jdou však komunitami, když jsou otevřeny druhým, když zůstávají pokorné a zranitelné, když se jejich členové neuzavírají do sebe v sebejistotě, že oni jsou ti jediní, kdo vlastní moudrost a pravdu, že je tedy ostatní musejí napodobovat a projít jejich školou.
- Základním postojem komunity, která žije opravdovou příslušností, je otevřenost, přijímání a naslouchání Bohu, vesmíru, ostatním lidem a ostatním komunitám. Život v komunitě je inspirován univerzalitou a pravdou, je založen na odpuštění a otevřenosti těm, kteří jsou jiní, chudým a slabým.

Komunita, místo vzájemné lásky

- Je-li komunita příslušností a otevřeností, je rovněž láskou vůči každému člověku.
- V komunitě milujeme každého zvlášť. Na čem záleží jsou konkrétní osoby; znamená to milovat je takové jaké jsou, a takovým způsobem, aby rostly podle Božího plánu a staly se prameny života. A to všechno ne na přechodnou dobu, ale trvale.
- Protože jsou lidé svázáni jeden s druhým, tvoří jednu rodinu, lid, jedno stáde. A tento lid byl společně povolán, aby byl znamením a svědkem, aby završil své zvláštní poslání, které je jeho darem z Boží milosti.
- V pravé komunitě musí každému být umožněno zachovat si hluboké tajemství své bytosti, které není povinen nutně vydat ostatním a nemusí se o ně dělit. Jsou jisté Boží dary, utrpení, prameny inspirace, které nesmějí být vydány celé komunitě. A každému musí být umožněno prohlubování jeho osobního vědomí a duchovního života.
- Když se z jakéhokoliv důvodu stane komunita přítěží, je možná třeba podstoupit riziko odloučení, ať je to spojeno se sebevětší bolestí. Komunita není nikdy samoúčelná. Jejím cílem jsou osoby, láska, spojení s Bohem. Takové odloučení zajisté nesmí nastat jen proto, že život v komunitě je tvrdý, že nový představený je nesympatický; takové rozhodnutí musí být výsledkem zralé úvahy a skutečné soudnosti.

Sdílení a spolupráce

- V komunitě jsou všichni povoláni ke spolupráci. Práce musí být vykonána; je třeba nakoupit, pěstovat zeleninu, připravovat jídlo, mýt nádobí, uklízet. Modlitba i práce musejí začít včas. Je nutné jedny přijmout, druhé propustit, starat se o nemocné a starší, vychovávat mladé, vydělávat peníze nebo je přijímat, zase je vydávat, vést účty atd. Je jasné, že každý má svou práci, z níž musí skládat účty jinému nebo celé komunitě. V komunitě je nutná přesná organizace a kázeň, jinak tu vznikne chaos a všechno přestane fungovat.
- Spolupráce v komunitě musí najít svůj pramen ve sdílení. Spolupracuje se proto, že tu je vzájemná láska, že tu je pocit povolání ke společnému životu, že tu je směřování k těmž společnému cíli.

Komunita, místo uzdravení a růstu

- Když lidé, kteří poznali izolaci velkých měst nebo odmítavého a agresivního světa, vstoupí do komunity, najdou tam vřelost a oživující lásku. Začínají si sundávat masky, odstraňovat své bariéry a stávají se zranitelnými. Prožívají čas sdílení a hluboké radosti.
- Když ale sundávají své masky a stávají se zranitelnými, poznávají zároveň, že komunita je místo hrůzy, protože je místem vztahů, protože ukazuje naši zraněnou citovost; a jak těžké může být soužití s druhými, zvláště s některými lidmi. Neboť je neskonale snazší žít sám a pro druhé něco dělat jen tehdy, když na to mám právě chuť.
- Když žijeme pořád s týmiž lidmi, zdá se, že všechny revolty, nenávisť, žárlivost, strach z druhých, potřeba vládnout, utéci nebo se skrýt pramení ze zranění našeho raného dětství, z okamžiků, kdy jsme měli pocit, že nejsme milováni, že jsme opuštěni, či naopak zahrnování přílišnou péčí.
- Komunita je místo, kde se plně projeví hranice, obavy a sobectví člověka. Ukáže se jeho chudoba a slabosti, neschopnost si s některými porozumět, jeho zablokovanost, narušená citovost nebo sexualita, jeho touhy, které se zdají být nenasytné, jeho frustrace, závistivost, nenávisť a touha ničit. Dokud jsme byli sami, mohli jsme si namlouvat, že milujeme všechny. Teď když žijeme s ostatními, zjišťujeme, nakolik jsme schopni milovat, nakolik druhé odmítáme, nakolik jsme uzavřeni do sebe.

- Komunita je místem, kde se sobecké já ukazuje v celé nahotě, kde je však zároveň vyzván k tomu, aby odumřela, aby se lidé stali jedním tělem a pramenem života.
- Když bariéry počínají padat, začíná se srdce ukazovat v celé své kráse a v celém svém utrpení. Srdce je kvůli hříchu a zranění mstivé a plné stínů, zároveň ale je místem, kde přebývá Bůh: je chrámem Ducha. Nesmíme se toho zranitelného srdce bát, i když je přitahováno sexualitou a je schopné nenávidět a žárlit. Nesmíme se utíkat do moci poznání, abychom tam našli vlastní slávu a nezávislost. Naopak, musíme nechat vejít Boha, aby ho očistil a osvětlil.
- Když žijeme opravdu podle svého srdce, žijeme podle Ducha, který v nás přebývá. Vidíme ostatní Božíma očima, vidíme jejich zranění a utrpení, náš vztah k nim se tím, ale neproblematizuje. Vidíme v nich Boha. Když však začneme žít tímto způsobem, bez ochranných bariér, staneme se velmi zranitelnými a chudými. „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské Království.“ Tato chudoba se stává naším bohatstvím, protože od tohoto okamžiku už nežijeme pro svou vlastní slávu, ale pro lásku a moc Boží, která se projevuje ve slabosti.

Sympatie a antipatie

- Dvě velká nebezpečí pro komunitu představují „přátelé“ a „nepřátelé“. Lidé, kteří jsou si podobní, se dávají rychle dohromady; jsme rádi vedle někoho, kdo se nám líbí, kdo má stejné myšlenky jako my, kdo má stejný pohled na život, stejný humor. Lidská přátelství mohou velmi rychle upadnout a proměnit se v klub průměrných, v němž se navzájem uzavřeme; vzájemně se vychalujeme a namlouváme si, že jsme ti nejlepší. Tak přestáváme vidět svou vnitřní chudobu a svá zranění. Přátelství už potom není podněcováním k růstu, k lepší službě bratřím a sestrám, k větší věrnosti darům nám svěřeným, k lepšímu vnímání Ducha a k pochodu pouští do zaslíbené země osvobození. Stává se naopak dusivým a tvoří bariéru, která nám brání jít vstříc ostatním, vnímat jejich potřeby. Nakonec se potom některá přátelství proměňují v citovou závislost, což je jistá forma otroctví.
- V komunitě pocítujeme i „antipatie“. Vždycky se najde někdo, s kým si nerozumím, kdo mě blokuje, kdo mi odporuje a dusí můj životní rozmach a mou svobodu. Zdá se mi, že mě jeho přítomnost ohrožuje, ukazuje mou chudobu, mé viny a zranění, provokuje ve mně agresivní chování nebo jistou formu poníženého ustupování. V jeho přítomnosti se nejsem schopen vyjádřit, bere mi můj životní klid. Jiný zas ve mně probouzí pocit závidivosti a žárlivosti; je vším, čím bych chtěl být já; jeho přítomnost mi připomíná to, čím nejsem. Síla jeho zářivého působení a inteligence mě odkazuje na mou nedostatečnost.
- Je přirozené, že v komunitě dochází k takovému citovému sblížení stejně jako k zablokování vztahů lidí citově jinak založených. To má svůj původ v nezralosti citového života a v množství momentů z raného dětství, nad nimiž nemáme kontrolu. Nejde o to je popřít.
- Když vstoupíme do jistých komunit, rychle pocítíme tyto napjaté vztahy a skryté války. Lidé se navzájem nehledí přímo do očí. Na chodbách se míjejí jako lodi v noční tmě. **Komunita je komunitou tenkrát, když většina členů vědomě rozhodla zlomit tyto překážky a vyjít z ulity „přátelství“ a podat ruku „nepřátelům.** Je to dlouhá cesta. Komunita nevznikne za den. Ve skutečnosti není hotová nikdy! Vždycky je buď na postupu k větší lásce, nebo na ústupu, a to podle toho, jak lidé svolují, nebo odmítají sestoupit do tunelu utrpení, aby se znovu narodili v Duchu.

Komunita, místo odpuštění

- Dokud se nesmírím s tím, že jsem směsicí světla a stínů, kvalit a nedostatků, lásky a nenávisti, altruismu a egocentrismu, zralosti a nezralosti, dokud neuznám, že jsme všichni dětmi jednoho Otce, nepřestanu rozdělovat svět na „nepřátele“ (ty špatné) a na „přátele“ (ty dobré),

nepřestanu stavět kolem sebe a své komunity bariéry, nepřestanu rozšiřovat předsudky. Když ale připustím, že mám slabosti a chyby, že jsem hřešil proti Bohu a svým bratřím a sestřám, ale že je mi zároveň odpuštěno, mohu postupovat k vnitřní svobodě a opravdovější lásce, a tak se mohu smířit i s nedostatky a slabostmi ostatních. I oni našli Boha odpuštěním, a mohou tak postupovat ke svobodě a lásce. Na každou lidskou bytost se mohu dívat věčně i láskyplně; mohu v ní vidět zranění, které způsobuje strach, ale i dary, které smím obdivovat a milovat. Všichni jsme smrtelní a křehcí, ale všichni jsme rovněž vzácní a jedineční. Je tu naděje; všichni můžeme postupovat k větší svobodě. Učíme se odpouštět.

- Nemůžeme druhé přijmout takové, jací jsou, a odpustit jim, pokud neobjevíme, že i Bůh nás opravdu bere takové, jací jsme, a že nám odpouští. Je to hluboká zkušenost vědět, že jsme Bohem milováni a podporováni se všemi svými ranami a s celou svou malostí.
- Komunita je místem odpuštění. Navzdory důvěře jedněch k druhým se najdou vždycky slova, která zraní, postoje, v nichž jde především o nás samé, situace, kdy se naše vzájemné nedůtklivosti střetávají. Proto společný život přináší určitý kříž, neustálé úsilí a vzájemné uznání založené na každodenním vzájemném odpouštění. Budeme rychle zklamáni, vstoupíme-li do komunity, aniž bychom věděli, že jsem tu proto, abychom se naučili odpouštět a nechat si odpustit sedmasedmdesátkrát denně.
- Odpustit také znamená pochopit, co se skrývá za tou zlobou nebo protispoločenským chováním, co tím chtějí lidé říci. Možná se cítí být zavrženi. Možná mají dojem, že nikdo neposlouchá to, co by chtěli říci, nebo se jim nedaří vyjádřit to, co je v nich. Možná je komunita příliš rigidní nebo příliš lpí na pravidlech nebo se v ní život stal strnulým, dokonce tam možná chybí láska a pravda. Odpustit znamená pohlédnout do sebe a vědět, co je třeba změnit. I proto bychom měli prosit za odpuštění a měli bychom to uvést na pravou míru.

Bud' trpělivý

- Nejsme pány své senzibility, přitažlivých i odpudivých sil, které přicházejí z těch hlubin našeho bytí, které máme jen částečně pod kontrolou. Jediné, co můžeme dělat, je snažit se nepodléhat těmto náchylnostem, z nichž vznikají bariéry uvnitř komunity.
- Pozvolna měnit svou senzibilitu, abychom mohli opravdu začít milovat nepřátele – to je práce dlouhodobá. Musíme mít trpělivost se svými smysly, se svým strachem, musíme být k sobě milosrdní. K tomu, abychom byli schopni milovat druhého, všechny ostatní, je třeba, abychom prostě poznali vše, co nás blokuje... své žárlivosti, způsob, jakým sami sebe poměříme, své předsudky a nenávisti, ať vědomé či nevědomé, abychom uznali, že jsme ubožáci, zkrátka abychom uznali, že jsme takoví, jací jsme. A musíme žádat našeho Otce, aby nám odpustil, aby nás očistil. A potom je dobré si o tom promluvit s nějakým duchovním důvěrníkem, který nám možná vysvětlí, co se právě děje, povzbudí nás v našem úsilí o nápravu a pomůže nám objevit Boží odpuštění.

Vzájemná důvěra

- V nitru komunity se nachází vzájemná důvěra zrozená z každodenního odpouštění a uznávání vlastních slabostí, ubohosti své i ostatních. Tato důvěra se ale nerodí za dne na den. K vytvoření opravdové komunity je třeba času. Když někdo vstoupí do komunity, vždycky se na něco hraje, protože chce vyhovět očekávání ostatních. Pomalu poznává, že ho ostatní milují takového, jaký je, a že v něho mají důvěru. Ale důvěra je něco, co se musí zakoušet a co musí stále růst.
- Stejně je tomu v našich komunitách: Důvěra často roste až po utrpení, po velkých nesnázích, po napětích, která prověřila věrnost. Komunita, v níž panuje opravdová vzájemná důvěra, je neotřesitelná.
- Jednou z velkých potíží života v komunitě je, že se tam někdy lidé nutí, aby byli jiní, než

doopravdy jsou.

- Co se týče křesťanských komunit, vypadá to, jako by měl Bůh zalíbení v tom, že povolává do téže komunity osoby lidsky velmi rozdílné, z rozličných kultur, tříd či zemí. A právě nejkrásnější komunity vcházejí z této velké rozmanitosti lidí a temperamentů. To každého nutí překonat sympatie i antipatie, aby mohl milovat druhého se všemi jeho odlišnostmi.
- Ježíš si vybral ke společnému životu v první komunitě apoštolů lidi velmi odlišné: Petr, Matouš (publikán), Šimon (zélot), Jidáš... Nikdy by nekráčeli spolu, kdyby je mistr nepovolal. A když byli spolu, ztráceli čas hádkami, kdo z nich je největší. Ne, život v komunitě není snadný, ale stává se možný díky Ježíšově výzvě.

Využívat svého daru

- Využívat svého daru znamená budovat komunitu. Zpronevěřit se mu znamená škodit celé komunitě i každému jejímu členu zvlášť. Je tedy důležité, aby každý člen znal svůj dar, aby ho využíval a aby cítil svou zodpovědnost za jeho rozvoj; nechť je skrze svůj dar uznáván ostatními a nechť skládá účty z toho, jak s ním naložil. Ostatní potřebují tento dar a musí povzbuzovat toho, který jím byl obdařen, aby ho nechal růst a aby mu zůstal věrný. Každý podle svého daru najde v komunitě své místo. Stane se tak nejen užitečným, ale i jedinečným a potřebným pro ostatní. Jen tak se vytratí soupeření a závist.
- Závist je jednou z metel, které komunitu ničí. Svůj původ má v tom, že o svém daru nevíme a že v něj dost nevěříme. Kdybychom byli dostatečně přesvědčeni o svém daru, nezáviděli bychom jiným. Jejich dary nám připadají krásnější než naše.
- Celý problém křesťanské komunity spočívá v tom, aby se každý stal nezbytným článkem téhož řetězu: teprve když všechny články drží – až po ten nejmenší -, nemůže být řetěz přerván. Komunita, která toleruje zbytečné články, si tím připravuje vlastní zkázu. Proto musí pomýšlet na to, aby přidělila každému svému členu zvláštní úkol. Jen tak se nikdo v časech pochybností nebude moci cítit zbytečný. Každá křesťanská komunita si musí uvědomit, že to nejsou pouze členové slabí, co potřebují podporu silných, ale zároveň také silní by nemohli žít bez slabých. Vyloučení slabých je znamení smrti komunity.
- Dar není nutně spojen s nějakou funkcí. Může být kvalitou lásky, která oduševňuje určitou funkci; může být však také kvalitou lásky, jež se v komunitě projevuje nezávisle na jakékoliv funkci. Jsou tací, kteří mají dar okamžitě vycítit a prožívat utrpení druhého. To je dat účastenství; druzí mají dar rozlišovací; další opět mají dar světla...
- Komunita je místem, kde se každý může cítit v bezpečí s pocitem, že je sám sebou, může se vyjadřovat, s důvěrou říkat, co prožívá a co si myslí. Všechny komunity samozřejmě toto nedokáží dokonale uskutečnit, je ale třeba, aby k tomu alespoň směřovaly.
- Často potkávám v komunitách ty, kteří trpí, protože mají dojem, že byli odloženi. Když jim byla odňata odpovědnost, která na nich po léta ležela, dělá jim potíže najít v komunitě nové místo. Stýská se jim po ztracené odpovědnosti. Musí si uvědomit, že v komunitě jsme všichni proto, že nás sem povolal Bůh, a ne proto, že je skvělá a že lidem přináší rozlet a uplatnění. Zjistí, jak doufám, že prostřednictvím utrpení je Ježíš povolává k nové, hlubší důvěrnosti s Otcem a že to je ten dar, který musí v tomto okamžiku prožívat.

Od „komunity pro mě“ k „já pro komunitu“

- Komunita není skutečným tělem, pokud většina členů není na přechodu od „komunity pro mě“ k „já pro komunitu“, to znamená, pokud se srdce každého členu neotvírá bez výjimky všem. Je to přechod od sobectví k lásce, od smrti ke vzkříšení; je to přechod, kudy prochází Pán, je to zároveň přechod ze země otrockého zajetí do země zaslíbení, do země vnitřního osvobození. Komunita není jen spolubydlení, nejsou to kasárna ani hotel.

- Komunita znamená to naslouchat druhému, nebýt k němu lhostejný a pociťovat hluboké sjednocení s ním. Znamená to vidět jeho krásu a jevit mu ji. Znamená to odpovědět na jeho výzvu a na jeho nejhlubší potřeby. Znamená to soucítit, trpět spolu s ním, plakat, když pláče on, radovat se, když on se raduje. Milovat znamená také být šťastný, když je tu, a smutný, když přítomen není; znamená to zůstat vzájemně jeden v druhém a mít v něm oporu. „Láska je moc sjednocující,“ říká Dionisios Areopagita.
- Aby srdce uskutečnilo tento přechod od egoismu k lásce, od „komunity pro mě“ k „já pro komunitu“ a ke komunitě pro Boha a pro ty, kteří jsou v nouzi, je třeba času a mnohých očištění, neustálých smrtí pro nová vzkříšení.

Růst komunity

- Růst znamená vystupovat ze země, v níž je naše vidění ohraničeno, v níž jsme ovládáni hledáním sobecké rozkoše, svými sympatiemi a antipatiemi, abychom kráčeli k nekonečným horizontům, k univerzální lásce, kde budeme otevřeni každému, kde si budeme přát štěstí všech.

Zkouška: jedna etapa růstu

- Zkouška je jedním z faktorů růstu v komunitě. Zkouškou chápou vše, co je obtížné, co představuje ubohost, pronásledování, co komunitu rozkládá, co ukazuje její slabé stránky, napětí a vnitřní boje, konflikty s okolím, všechny těžkosti, které jsou průvodním jevem přechodu k nové etapě.
- Komunita, která bohatne, získává na jistotě a nakonec jí jde jen o to, aby hájila svůj majetek a svou reputaci. To je nejlepší cesta k zániku. Přestala totiž růst v lásce.
- Zkouška sjednocuje komunitu do té míry, do jaké existuje dostatečně pevná důvěra, která ji umožní přijmout.

Napětí

- Napětí, to jsou nezbytné okamžiky růstu a prohlubování komunity. Pocházejí z osobních konfliktů, z konfliktů vzniklých z odmítání růstu, osobního vývoje i vývoje komunity, z konfliktů mezi egoistickými postoji různých lidí, jež pramení z poklesu nezištnosti komunity jako celku, z rozdílnosti povah a z psychologických potíží každého jedince. Toto napětí je přirozené.
- Každé z těchto napětí přivádí komunitu i každého jejího člena do jeho chudoby, neschopnosti, ochablosti, agresivity a depresivních postojů. Může se to stát důležitým obdobím, obdobím uvědomění si, že poklad komunity je v nebezpečí. Když jde všechno dobře, když si komunita myslí, že prožívá úspěšné období, hrozí jejím členům, že ochabnou ve své energii lásky. Jsou méně ochotni naslouchat druhým. Napětí je přiměje vrátit se k realitě jejich chudoby; k tomu, aby zasvětili více času modlitbě a dialogu; aby se trpělivě snažili překonat krizi a znovu najít ztracenou jednotu. Ukáže se, že komunita je víc než lidská skutečnost, že potřebuje Božího ducha k tomu, aby mohla žít a prohlubovat se. Napětí také často znamená mezník na cestě k větší jednotě; odhaluje trhliny, které si vynucují přehodnocení, reorganizaci a větší pokoru. Výbuch je často brutálním projevem skutečného napětí, které bylo skryto. Teprve když napětí vybuchne, je možné pokusit se léčit jeho příčinu a jít přítom až ke kořenům.

Osobní růst a růst komunity

- Každý člověk, který v komunitě roste v lásce a moudrosti, přispívá k růstu celé komunity. Každý, kdo odmítá osobně růst a bojí se jít kupředu, brání v růstu komunitě. Každý člen komunity odpovídá za svůj růst i za růst celé komunity.

- Lidský růst znamená sjednotit naši schopnost jednat v souladu se svým srdcem. Často čin prýští ze strachu; ze strachu ze závislosti, ze sexuality, a dokonce ze strachu před tím, co se skrývá v hlubině naší bytosti. Akce je často únikem nebo touhou něco dokázat.
- Když v nás sídlí pokoj, když jsme vstřebali svá nejhlubší zranění a svou slabost, když jsme v kontaktu s hlubinou svého srdce a se svou schopností projevit něhu, potom vše, co děláme pramení z našeho středu a stává se to pramenem růstu.
- Komunita opravdu roste, když každý zosobňuje její vizi a jejího ducha ve svém srdci a ve své mysli. Tímto způsobem si ji vybral takovou, jaká je, a stal se za ni zodpovědný. Kdo v sobě neintegrovat tuto vizi, má sklon napodobovat ostatní či prostě hledat v komunitě místo příslušnosti. Je to nebezpečné a může to bránit růstu k vnitřní jednotě.

Salesiánská spiritualita jako zdroj komunitního života

- Pro Dona Boska je typickou vlastností spirituality láska - zosobněná, silná, velká. - on neměl žádnou techniku, ani triky, jak by prokazoval druhému lásku. Chtěl pomoci, chtěl prostě dát najevo, že má rád. V tom je typická jeho spiritualita. Spiritualita, která spojuje lásku k Bohu s láskou k člověku. = milost jednoty – jednota mezi láskou k Bohu a člověku, jednota mezi modlitbou a prací atd. (pro Dona Boska tak typická)
- Z lidské slabosti ovšem, může dojít u člověka k uzavření srdce a zaslepenosti. Nutnost výchovy a růstu. Ideálem výchovy je zapálené srdce Kristem – to předpokládá poznat lásku Krista, spojit se s ním v modlitbě.
- Spiritualita salesiána stojí na takových pilířích, které dělají salesiána salesiánem:
 - 1.) pastorační láska
 - 2.) zaujetí pro mládež
 - 3.) spojení s Bohem
 - 4.) smysl pro církve
 - 5.) dobrota
 - 6.) rodinný duch
 - 7.) optimismus a radost
 - 8.) práce a sebeovládání
 - 9.) tvořivost a pružnost
- A tuto celou spiritualitu spojuje preventivní systém, který není jenom prostředkem spásy pro vychovávaného, ale i pro vychovatele.
- Preventivní systém je nezištná láska, která předchází, provází a zachraňuje, je to způsob života a práce, jak hlásat evangelium a zachraňovat mladé.
- **Bůh. Každého člověka volá do společenství s ním i s druhým člověkem. (Není dobré, aby byl člověk sám Gn 2,18) - člověk tedy ze své přirozenosti potřebuje druhého člověka.**
- U salesiánů: „Žít a pracovat dohromady je pro nás salesiány základním požadavkem a bezpečnou cestou k uskutečnění našeho povolání. Proto vytváříme komunity, v nichž se tak milujeme, že se v rodinném duchu o vše dělíme a vytváříme společenství osob.“ stanovy čl. 49
- Způsob prožívání komunity: bratrská láska, apoštolátní poslání a život podle evangelních rad (zachovávání poslušnosti, chudoby a čistoty) – to vše skrze Krista za pomoci komunity i druhých lidí.
- Salesiánská komunita ví, že musí rozšiřovat společenství, tím, že zve všechny, kteří chtějí přispět k záchraně mládeže. Tím, následuje Dona Boska ve spolupráci s mnohými. = otevřenost komunity

